

UCHWAŁA
W SPRAWIE NADANIA DOKTOROWI
MICHAŁOWI OLSZANOWSKIEMU
STOPNIA NAUKOWEGO DOKTORA HABILITOWANEGO
W DZIEDZINIE NAUK SPOŁECZNYCH
W DYSCYPLINIE PSYCHOLOGIA
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną w celu
przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego

Postępowanie w sprawie nadania dr. Michałowi Olszanowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych (dyscyplina: psychologia) prowadzone było zgodnie z przepisami ujętymi w:

- ❑ *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Poz. 1668)*
- ❑ *Ustawie z dnia 30 sierpnia 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Poz. 1669);*
- ❑ *Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. poz. 1818;*
- ❑ *Komunikacie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. Załącznik: Wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych wraz z przypisaną liczbą punktów;*
- ❑ *Uchwale Senatu Uniwersytetu SWPS z dn.6 września 2019 w sprawie sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w Uniwersytecie SWPS (Załącznik nr 76/2019)*

Powołana przez Radę Doskonałości Naukowej komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego względem

Dra Michała Olszanowskiego

działała w składzie:

członkowie wyznaczeni przez Radę Doskonałości Naukowej:

prof. dr hab. Mariola Bidzan (Uniwersytet Gdański) – przewodnicząca

dr hab. Maciej Karwowski, prof. UW – recenzent

dr hab. Maciej Stolarski, prof. UW – recenzent

dr hab. Piotr Szarota, prof. PAN – recenzent

członkowie wyznaczeni przez Radę Dyscypliny Psychologia U SWPS

dr hab. Krystyna Rymarczyk, prof. U SWPS – sekretarz

dr hab. Kamil Imbir, prof. UW – recenzent

dr hab. Kamila Jankowiak Siuda, prof. U SWPS - członkini

Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę

I. SPEŁNIENIE WYMOGÓW USTAWOWYCH, tj.

1. Posiadanie doktoratu z określonej dziedziny;
 2. Osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, o których mowa w Art. 219, ust. 2a,b;
 3. istotną aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej [wraz z kopiami dokumentów potwierdzającymi określone osiągnięcia, w szczególności dotyczących staży naukowych, grantów, publikacji powstałych w wyniku prowadzenia badań w więcej niż jednej jednostce naukowej], o której mowa w Art. 219, ust. 3
- II. Omówiła także: osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

Podstawą sformułowanych przez komisję ocen dokonań wymienionych w punktach 1-3 były:

- osiągnięcie naukowe w postaci cyklu 7 publikacji: *Analiza mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności pomiędzy obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych*
- sporządzony przez habilitanta Autoreferat
- zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej – zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w Ustawie;
- sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć.

Posiedzenie komisji habilitacyjnej odbyło się dnia **17 września 2021 r.** – z powodu pandemii zdalnie, za pomocą środków elektronicznych (w formie spotkania na meet.google). Zdalne posiedzenie komisji habilitacyjnej było zorganizowane i koordynowane przez sekretarza komisji. W posiedzeniu komisji wzięło udział wszystkich 7 jej członków.

Posiedzenie komisji przebiegało w dwóch fazach.

W pierwszej fazie [kolokwium habilitacyjne] komisja poprosiła habilitanta, aby przedstawił:

- 1) swoje osiągnięcie habilitacyjne;
- 2) członkowie komisji zgłaszali uwagi i zadawali pytania habilitantowi;
- 3) habilitant: odniósł się do uwag i udzielił odpowiedzi na zadane mu przez członków komisji pytania.

Ta faza postępowania została przez sekretarza komisji zaprotokołowana (pytania i odpowiedzi na nie).

Druga faza postępowania komisji nie była dostępna habilitantowi. Był jednak poinformowany przez przewodniczącą komisji, że po zakończeniu pracy komisji poinformuje go o wynikach głosowania nad uchwałą.

W drugiej fazie postępowania komisja dokonała: (a) szczegółowej oceny osiągnięcia naukowego oraz dodatkowego dorobku habilitanta (b) omówiła jego dorobek organizacyjny, dydaktyczny i związany z popularyzacją nauki, a następnie podjęła uchwałę w przedmiocie wystąpienia do Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu SWPS o nadanie habilitantowi stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Komisja była władna do podjęcia prawomocnej uchwały.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia habilitanta oraz przedstawione przez recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu SWPS o nadanie

Dr. Michałowi Olszanowskiemu
stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych,
dyscyplinie psychologia

Uchwała zapadła stosunkiem głosów:

TAK 7, 0 NIE, 0 WSTRZ. SIĘ

Głosowanie ustawy miało charakter jawny. Habilitant nie wnioskował o przeprowadzenie tego głosowania w trybie tajnym. Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu SWPS status opinii.

UZASADNIENIE

Dr Michał Olszanowski uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie psychologii w roku 2007 na Wydziale Psychologii SWPS na podstawie rozprawy pt. „*Pamięć tunelowa – związki z procesami selekcji i przetwarzania informacji oraz emocjami*”.

Habilitant od 2006 roku jest zatrudniony w Uniwersytecie Humanistycznospołecznym SWPS na stanowisku adiunkta, gdzie pracuje do chwili obecnej.

Pełni funkcję kierownika Katedry Psychologii Poznawczej, Rozwoju i Edukacji.

OCENA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

Osiągnięcie naukowe wskazane przez habilitanta uzyskało wszystkie cztery pozytywne opinie. Zostały one sporządzone przez recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 221 ust. 4 *ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

- Wskazane osiągnięcie naukowe, to cykl publikacji *Analiza mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności pomiędzy obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych*.

Publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego:

1. Winkielman, P., Huber, D. E., & Olszanowski, M. (2011). Dynamiczne związki: Rola płynności przetwarzania w afekcie i procesach wartościowania. S. 60-87. W: W. Błaszczak, D. Doliński (red.), *Dynamika emocji: Teoria i praktyka*. Warszawa: PWN.
2. Olszanowski, M., & Winkielman, P. (2015). Rola płynności przetwarzania w procesach wnioskowania społecznego z ekspresji mimicznej twarzy. *Psychologia Społeczna*, 10(33), 141-148. Liczba punktów wg wykazu MNiSW: 40
3. Winkielman, P., Olszanowski, M., & Gola, M. (2015). Faces in-between: Evaluations reflect the interplay of facial features and task-dependent fluency. *Emotion*, 15(2), 232-242. IF(2014) = 3,38; 5-letni IF = 4,40; liczba punktów wg wykazu MNiSW: 140
4. Olszanowski, M., Kaminska, O. K., & Winkielman, P. (2018). Mixed matters: fluency impacts trust ratings when faces range on valence but not on motivational implications. *Cognition and Emotion*, 32(5), 1032-1051. IF(2017) = 2,56; 5-letni IF = 2,91; liczba punktów wg wykazu MNiSW: 100
5. Olszanowski, M., Parzuchowski, M., & Szymków, A. (2019). When the smile is not enough: The interactive role of smiling and facial characteristics in forming judgments about trustworthiness and dominance. *Roczniki Psychologiczne/Annals of Psychology*, 22(1), 35-52. Liczba punktów wg wykazu MNiSW: 40
6. Olszanowski, M., Wróbel, M., & Hess, U. (2020). Mimicking and sharing emotions: a re-examination of the link between facial mimicry and emotional contagion. *Cognition and Emotion*, 34(2), 367-376. IF(2019) = 2,47; 5-letni IF = 2,84; liczba punktów wg wykazu MNiSW: 100
7. Kamińska, O., Magnuski, M., Olszanowski, M., Gola, M., Brzezicka, A., & Winkielman, P. (2020). Ambiguous at the second sight: Mixed facial expressions trigger late electrophysiological responses linked to lower social impressions. *Cognitive, Affective, & Behavioral Neuroscience* 20, 441-454. IF(2019) = 2,21; 5-letni IF = 3,15; liczba punktów wg wykazu MNiSW: 100

Wszystkie artykuły naukowe składające się na ów cykl są współautorskie, z jednoznacznie wyraźnym wkładem własnym habilitanta. Cztery spośród 7 artykułów znajdują się na liście JCR oraz w Wykazach Czasopism Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Habilitant w czterech publikacjach jest pierwszym autorem.

Wszyscy recenzenci przedstawili opatrzone **jednoznacznie pozytywnymi konkluzjami oceny głównego osiągnięcia naukowego habilitanta**.

OCENY RECENZENTÓW

dr hab. Kamil Imbir

Recenzent podkreślił, iż podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego jest cykl 7 artykułów naukowych, zatytułowany *Analiza mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności pomiędzy obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych*. W czterech pracach Habilitant jest pierwszym autorem, szacowane wkłady w powstanie tekstów wahają się od 20 do 80%. Recenzent zauważył, że prace Habilitanta ukazały się w prestiżowych czasopismach międzynarodowych (CABN, *Cognition and Emotion* x 2, *Emotion*) oraz w uznanych czasopismach krajowych (*Roczniki Psychologiczne*, *Psychologia Społeczna*).

W warstwie jakościowej Recenzent za Autorem wskazuje, że osiągnięcie polega na określeniu, że (1) płynność związana z przetwarzaniem ekspresji mimicznych, oraz (2) ekspresyjne sprzężenie zwrotne (mimikra emocjonalna) mają pośredniczący wpływ dla sądów i ocen. Autor wykazuje również interakcyjny wpływ ekspresji mimicznej i fizycznych cech twarzy dla ocen społecznych.

Zdaniem dra hab. Kamila Imbira na podkreślenie zasługuje fakt, że osiągnięcie naukowe podsumowuje badania prowadzone za pomocą zarówno paradygmatów psychologii poznawczej/emocji oraz metod neuroobrazowania, które w jego ocenie wnoszą istotny wkład w lepsze zrozumienie poznania społecznego w zakresie dokonywania sądów i ocen.

Omawiając cykl publikacji dr hab. Kamil Imbir przedstawił, że w pierwszej serii badań (*Psychologia Społeczna*, *Emotion*, *Cognition and Emotion*) habilitant testuje kontrintuicyjne przewidywanie, że w pewnych warunkach mieszane wyrazy mimiczne mogą być odbierane jako bardziej negatywne niż jednoznacznie negatywne. Zdaniem Recenzenta autorowi udało się pokazać, że mieszane ekspresje skutkują równą lub nawet mniejszą w stosunku do negatywnych ekspresji atrakcyjnością interpersonalną osób przedstawionych na zdjęciach (*Psychologia Społeczna*); podobne wyniki osiągnięto dla zróżnicowanych ekspresji emocjonalnych oraz dla płciowych cech twarzy (*Emotion*). W kolejnych badaniach (*Cognition and Emotion*) habilitant sprawdzał afektywne i motywacyjne (wymiar dążenie-unikanie) znaczenie ekspresji dla ocen społecznych. Uzyskane rezultaty potwierdziły, że płynność przetwarzania warunkuje wpływ ekspresji na oceny społeczne. Ważnym – zdaniem Recenzenta - spostrzeżeniem jest również to, że wymiar walencji (znaku) jest kluczowy dla ocen dotyczących zaufania. W badaniu EEG (CABN) habilitant kontynuował wątek roli płynności przetwarzania w ocenach społecznych, jednak interesowała go tu bardziej dynamika neuronalnych korelatów przetwarzania czystych i mieszanych ekspresji emocjonalnych. Jest to w ocenie Recenzenta niesłychanie ciekawa i ważna merytorycznie praca w obrębie osiągnięcia naukowego. Metodologia EEG umożliwiająca precyzyjny pomiar zmian aktywności elektrycznej kory mózgowej została tu wykorzystana do rozwikłania czy efekty niejednoznaczności emocjonalnej mogą mieć bardziej perceptualny (wygląd twarzy), czy konceptualny (kategorie emocji i ich konotacje) charakter.

Recenzent uważa, że to wyjątkowo pomysłowy i trafny krok w analizie interesującego habilitanta zjawiska. Zidentyfikowano, że na wczesnym etapie przetwarzania (ok 100ms, utożsamione z komponentem P1) amplitudy potencjałów wywołanych są wyższe dla jednoznacznych ekspresji w stosunku do mieszanych, a na późnych etapach przetwarzania wystąpiły dwa efekty: (1) w okolicach 800ms w obszarach środkowo-

ciemieniowych spójny w efektem wczesnym, oraz (2) w okolicach 600 ms w obszarach czołowych, gdzie zaobserwowano większą intensywność reakcji na mieszane emocje w warunkach kategoryzacji, niż w pozostałych warunkach (por Fig. 5 w CABN). Oba efekty zostały zinterpretowane jako Late Positive Potential (LPP). Wyniki te, jak sugeruje autor mogą być powiązane ze złożoną naturą procesów psychicznych leżących u podłoża komponentu LPP, na które składają się zarówno końcowe etapy procesów percepcyjnych, jak też analizy znaczenia i kontekstu znaczenia bodźca.

Przedostatnie z wymienionych w osiągnięciu naukowym badań (*Cognition and Emotion*) dotyczyło mimicznego sprzężenia zwrotnego. Starano się znaleźć w niej odpowiedź na pytania dotyczące wpływu aktywizacji mięśni mimicznych dla ocen twarzy. Analizy wyników wykazały: (1) ekspresje nadawców wpływały na oceny społeczne odbiorców, oraz (2) istotną rolę pośredniczącą aktywność naśladownicza twarzy dla ocen społecznych. Ostatnie dwa badania (*Roczniki Psychologiczne*) dotyczyły interakcji pomiędzy ekspresją a cechami twarzy (godność zaufania i dominacja). Okazało się, że wyraz emocjonalny jest łatwiej dostępny percepcyjnie niż cechy fizyczne twarzy. Ta seria dwóch badań pozostawia też zidentyfikowane przez habilitanta otwarte ścieżki badawcze, które mogą owocować kolejnymi odkryciami.

Zdaniem dra hab. Kamila Imbira badania doktora Olszanowskiego zostały wykonane z dużą dbałością o aspekt metodologiczny, o czym najlepiej świadczy ich opublikowanie w najbardziej prestiżowych czasopismach w obszarze Psychologii Emocji. Stanowią one cykl powiązany tematycznie, co widać w treści artykułów (pomimo tego, że powstawały na przestrzeni kilku lat), zostało to również bardzo dokładnie uzasadnione przez Habilitanta w przedstawionym komisji Autoreferacie. Przeprowadzone badania przyniosły niewątpliwie korzyści dla psychologii poznania społecznego dzięki: podjęciu kwestii roli dynamicznych zmian ekspresyjnych dla dokonywania ocen społecznych, powiązaniu procesów ocen z procesami poznawczymi poprzedzającymi wydanie sądu oraz powiązania z teoriami ucieleśnionego poznania.

Recenzent podkreślił, iż Habilitant tworzył i publikował swoje prace w zespołach, często międzynarodowych, często licznych, skupiających osoby o różnych kompetencjach (np. pracy wykorzystujące pomiary elektrofizjologiczne). Świadczy to o gotowości do podejmowania i inicjowania działań większych zespołów naukowych, a odbyło się z ogromną korzyścią dla podejmowanej problematyki naukowej. Jest to pozytywny prognostyk kompetencji habilitanta w zakresie samodzielnego kształcenia i promowania młodej kadry naukowej – głównego uprawnienia jakie daje habilitacja w obecnym systemie prawnym.

Recenzent zauważa, że pewnym ograniczeniem formalnym zgłoszonego osiągnięcia jest fakt, że habilitant nie jest pierwszym lub korespondencyjnym autorem (tradycyjne wyznaczniki kluczowego zaangażowania) części ze zgłoszonych prac. Nie jest to jednak w jego opinii problem ani poważny ilościowo (3/7 prac), ani też nieuzasadniony merytorycznie, gdyż dorobek powstał w ramach szeroko zakrojonej współpracy badawczej.

W ocenie Recenzenta warto, by Habilitant również zadbał w najbliższej przyszłości o teoretyczne podsumowanie obszaru zainteresowań gdyż zgłoszony w osiągnięciu rozdział teoretyczny z monografii powstał już około 10 lat temu, przed praktycznie wszystkimi badaniami uwzględnionymi w osiągnięciu.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Kamil Imbir stwierdza, iż cykl publikacji składający się na osiągnięcie pt. *Analiza mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności*

między obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych stanowi znaczny wkład w rozwój psychologii. Wkład, który ma prawdziwie międzynarodowy wymiar i osiągnął już satysfakcjonującą rozpoznawalność w środowisku naukowym wyrażoną cytacjami zgłaszanych artykułów.

dr hab. Maciej Karwowski

Recenzent podkreśla, iż tematyka osiągnięcia, którą Habilitant zatytułował *Analizą mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności pomiędzy obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych* mieści się w obszarze psychologii poznania. Oszacowany przez Habilitanta wkład procentowy w przygotowanie artykułów waha się między 20% a 80%, choć jedynie w dwóch przypadkach przekracza 50%. Wskazane czynności za które był odpowiedzialny Habilitant na ogół obejmują koncepcję pracy i hipotez, planowanie badań (rzadziej ich realizację), analizy danych oraz przygotowywanie oraz rewizję manuskryptów. Recenzent zauważa, że spośród 7 zgłoszonych prac, w pięciu współautorem i często autorem wiodącym jest Piotr Winkielman – znacząca postać w badaniach nad poznaniem społecznym, w tym (wchodzącą w skład osiągnięcia) eksploracją znaczenia łatwości bądź trudności przetwarzania bodźców dla ich oceny. Prace wskazane włączony do składu osiągnięcia ukazywały się w pismach o różnym charakterze, od – zdaniem Recenzenta - znakomitych (*Emotion* – 1 artykuł), przez bardzo dobre (*Cognition and Emotion* – 2 teksty, *Cognitive, Affective and Behavioral Neuroscience* – 1 tekst), po dobre, choć lokalne – *Psychologię Społeczną* oraz *Roczniki Psychologiczne*. Recenzent przytaczając dane bibliometryczne podaje, że według Google Scholar ogółem prace Habilitanta były cytowane 270 razy (indeks h = 6), zaś prace wchodzące w skład osiągnięcia 67 razy. Według bazy Scopus, prace Michała Olszanowskiego były cytowane (pomijając autocytowania) 133 razy (h = 4), zaś prace wchodzące w skład osiągnięcia – 24 razy. Zdaniem Recenzenta nie są to wprawdzie wskaźniki imponujące, ale wystarczają do stwierdzenia, że ustalenia Michała Olszanowskiego spotkały się już z pewnym oddźwiękiem środowiska naukowego.

W artykułach tych przedstawiono łącznie rezultaty czternastu badań (jednego mającego charakter poboczny) na łącznej próbie nieco ponad siedmiuset studentów, zwykle SWPS lub UC San Diego (N = 749 przed wyłączeniami niektórych badanych). Daje to przeciętnie 54 osoby na badanie (często w poszczególnych badaniach próby są znacznie mniejsze – na przykład 18-22 osobowe), co biorąc pod uwagę zazwyczaj mieszany schemat eksperymentów z co najmniej dwoma warunkami międzyosobowymi może zdaniem Recenzenta wskazywać na problem z mocą statystyczną tych badań. Recenzent podkreśla, że analiza mocy pojawia się jedynie w chronologicznie ostatnim zgłoszonym badaniu, kilkakrotnie natomiast autorzy raportują moc post-hoc, co jednak – biorąc pod uwagę uzyskane statystycznie istotne rezultaty – nie ma wielkiego sensu – musi być ona bowiem odpowiednia, skoro efekt został uzyskany. Zdaniem dra hab. Macieja Karwowskiego, taka analiza jest więc tautologiczna, bo bazuje na uzyskanej wielkości efektu. Znaczna liczba istotnych rezultatów w niewielkich badaniach prowokuje pytanie o ich replikowalność. Zdaniem Recenzenta tę krytyczną obserwację osłabiają jednak trzy kwestie: 1) zazwyczaj w badaniach doktora Olszanowskiego liczba bloków wewnątrzosobowych: powtórzeń ocen dokonywanych przez badanych jest liczna (kilkanaście-kilkadziesiąt ocen), co nieco broni przed wspomnianym problemem; 2) niektóre z badań (ale nie wszystkie!) mają charakter psychofizjologiczny (pomiar ekspresji mimicznej) lub neuropsychologiczny (EEG). 3) – świadomy tych ograniczeń Habilitant w jednym ze swoich badań prezentuje

mini metaanalizę, która choć w pewnym stopniu broni się przez zarzutem niewielkiej mocy poszczególnych badań. Analizując prace przedstawione w ramach osiągnięcia, wraz z ich oceną dr hab. Maciej Karwowski zauważa, że rozdział *Dynamiczne związki – rola płynności przetwarzania w afekcie i procesach wartościowania* przygotowany przez Piotra Winkielmana, Davida Hubera i Michała Olszanowskiego i opublikowany w pracy pod redakcją Wojciecha Błaszczaka i Dariusza Dolińskiego pod tytułem *Dynamika emocji* (PWN, 2011), dobrze otwiera całość osiągnięcia, w znacznej mierze pełni bowiem funkcję autoreferatu (i, nota bene, jest znacznie lepiej napisany niż sam autoreferat). Autorzy dokonują tu przeglądu wcześniejszych badań – również z laboratorium Winkielmana i jego mistrzów, np.: N. Schwartz – argumentując, że dla oceny różnych bodźców znaczenie mają nie tylko ich obiektywne charakterystyki, ale również łatwość (zamiennie określana płynnością) ich przetwarzania. Bodźce do przetwarzania niełatwe, rzutują na ogólną ocenę bodźca obniżając ją. Te, które jesteśmy w stanie przetwarzać płynnie, podnoszą nasz osąd samego bodźca. Ta prosta konstatacja ma niebanalne konsekwencje, bowiem stoi w sprzeczności z obserwacją, że ludziom podobają się bodźce niejako uśrednione, łączące w sobie elementy dobrze znane. Autorzy wskazują, że nie zawsze tak być musi, bowiem czasem uśrednienie może skutkować konfuzją i obniżoną płynnością, w konsekwencji pogarszając oceny. Zaletą tego rozdziału jest nie tylko lekkie i kompetentne omówienie wspomnianych zagadnień, ale również pokazanie znacznego stopnia ich generalizowalności – a więc 3 odniesienia do bardzo różnych obiektów, od prostych bodźców geometrycznych, po dzieła sztuki czy ludzi.

Kolejne prace Michała Olszanowskiego dotyczą już tych ostatnich, precyzyjniej zaś – odbioru twarzy. Artykuł *Rola płynności przetwarzania w procesach wnioskowania społecznego z ekspresji mimicznej twarzy* (Olszanowski i Winkielman, 2015) opublikowany na łamach (wówczas jeszcze polskojęzycznej) *Psychologii Społecznej*, stanowi bardzo prosty i elegancki przykład testowania zjawiska interesującego Habilitanta. W badaniu tym osiemnastu studentom SWPS prezentowano zmodyfikowane („zsmorfowane”) zdjęcia kilkunastu osób. Modyfikacja polegała na tym, że niektóre zdjęcia prezentowały czyste emocje podstawowe (radość i złość), pozostałe zaś ich mieszanek. Badani mieli rozpoznać jaką emocję prezentuje osoba na zdjęciu (a szybkość rozpoznania była miarą płynności). Zmiennymi zależnymi w badaniu była ocena intencji osoby prezentowanej na zdjęciu oraz chęci jej poznania (traktowanej jako marker atrakcyjności interpersonalnej). Zdaniem Recenzenta warto zwrócić uwagę na mało subtelny pomiar tych zmiennych – pojedyncze stwierdzenia mierzone na Likertowskiej skali mogą budzić wątpliwości. Tak więc pytanie o status pomiaru tych zmiennych i jego trafność – a jest on bardzo podobny we wszystkich badaniach Habilitanta – nie powinno być lekceważone i stanowi – w jego ocenie jako Recenzenta - ograniczenie całego programu badawczego. Wyniki badania – w pełni zgodnie z oczekiwaniami – pokazały, że badani płynniej (tj. szybciej) rozpoznawali czyste niż zmieszane emocje oraz że płynność przetwarzania mediowała relację między czystością wyrażanych emocji przez osobę prezentowaną na zdjęciu a oceną chęci poznania i czytelności intencji tejże osoby. W przypadku twarzy komunikujących trudniejsze do odczytania, niejasne emocje (mieszanek dwóch różnych emocji) chęć poznania i czytelność intencji była najniższa. Autorzy konkludują więc, że czytelność wyrażanych emocji jest czynnikiem pozytywnie przekładającym się na ocenę obiektu. Zaletą tego badania jest jego elegancja. Wadą – niewielka próba, która nakazuje sceptycyzm i próby replikacji, zwłaszcza w dobie kryzysu replikacyjnego w psychologii. To pojedyncze badanie zdaniem Recenzenta nie miałyby zapewne szans na ukazanie się w prestiżowych pismach międzynarodowych, jest jednak dobrym wstępem do kolejnych badań – przede wszystkim tych, przedstawionych w trzech kolejnych artykułach.

Tekst *Faces-in-between: Evaluations reflect the interplay of facial features and task-dependent fluency* (Winkielman, Olszanowski, & Gola, 2015), to – w ocenie dra hab. Macieja Karwowskiego – najlepszy z artykułów przedstawionych w ramach tego osiągnięcia, nie tylko ze względu na prestiż pisma w którym się ukazał (*Emotion*). Artykuł ten, w czterech eksperymentach głównych i jednym uzupełniającym, testuje tytułową predykcję jakoby obiektywne elementy twarzy i charakter zadania stojącego przed osobą oceniającą warunkowały charakter dokonywanych ocen społecznych. Jeśli zadania dotyczy czegoś innego (np.: rozpoznania płci lub grupy etnicznej), wpływ mieszanych emocji nie powinien mieć znaczenia – nie ogranicza on bowiem płynności przetwarzania. To rozumowanie było testowane w czterech eksperymentach, w których badani studenci SWPS i UC San Diego oceniali, na ile prezentowane im twarze prezentują określoną emocję (warunek eksperymentalny) bądź płć (warunek kontrolny), a następnie atrakcyjność osoby i zaufanie do niej (eksperyment 1) bądź też jedynie zaufanie (eksperyment 2). Dodatkowo sprawdzano reakcje mimiczne studentów podczas ocen (eksperyment 3) oraz czy uzyskane efekty odtworzą się gdy morfowaniu nie są poddane zdjęcia z różnymi emocjami, lecz mniej lub bardziej prototypiczne dla płci męskiej i żeńskiej. Kluczowe rezultaty wszystkich tych badań pokazały, że: (a) twarze niejednoznaczne były przetwarzane wolniej (mniej płynnie), ale jedynie wówczas, gdy tego wymagało zadanie badanego; (b) obiekty przetwarzane mniej płynnie zostały ocenione jako mniej atrakcyjne (paradoksalnie, nawet twarze jednoznacznie wyrażające gniew bywały ocenione jako bardziej zasługujące na zaufanie, niż twarze z mieszanką gniewu i radości), (c) płynność mediowała relacje pomiędzy wyrazistością emocji a oceną bodźca. Dodatkowo, psychofizjologiczne badanie 3. pokazało dynamikę reakcji emocjonalnych badanych (ich 4 uśmiechów) a reakcji na „czyste” i „mieszane” emocjonalnie twarze, pozwalając tym samym wyjść poza deklaratywną ocenę widzianych twarzy. Artykuł zdaniem Recenzenta jest znakomicie napisany, z klarownie prowadzonym wywodem i eleganckimi autopreplikacjami.

Nie jest jednak wolny od ograniczeń. Są nimi niewielkie próby, deklaratywne i bardzo proste oceny zmiennych zależnych (poza badaniem 3), wreszcie zaś – wysokie korelacje ocen badanych na wymiarach atrakcyjności i zaufania wzbudzanego przez oceniane twarze.

Czwartym tekstem wchodzącym w skład osiągnięcia jest artykuł *Mixed matters: fluency impacts trust ratings when faces range on valence but not on motivational implications* opublikowany w *Cognition and Emotion* (Olszanowski, Kamińska, & Winkielman, 2018). Tu również, już sam tytuł zdaje sprawę z predykcji i kluczowych ustaleń. Recenzent podsumowując je krótko, wskazuje, że autorzy odnotowują, że wcześniejsze badania (zarówno ich własne, jak i innych zespołów) nie pozwalają na rozstrzygnięcie czy zaobserwowany pozytywny efekt płynności przetwarzania spójnych twarzy na ich ocenę ma charakter emocjonalny (hipoteza płynności hedonicznej) czy też może bardziej motywacyjny. W tym celu, w czterech eksperymentach, o podobnym charakterze jak przedstawione w tekście z *Emotion*, manipulowali twarzami nie tylko mieszając na nich pozytywne i negatywne emocje (badania 1 i 2 z omawianego tekstu), ale również wyłącznie negatywne emocje różniące się jednak tendencją do wzbudzania reakcji unikania (gniew) lub przyciągania (smutek). Jednakże Recenzent zauważa, że w żadnym z eksperymentów w tym tekście nie sprawdzano odbioru twarzy, które prezentowałyby emocje pozytywne wzbudzające różne reakcje motywacyjne. Trzy z czterech eksperymentów miały bardzo zbliżony charakter – niewielkie próby, podobny sposób manipulacji. Eksperyment 4 został zrealizowany na większej próbie, w jednym badaniu

łączył oba warunki pozwalające na konkluzywne stwierdzenie czy obserwowany wcześniej efekt płynności wynika z odbioru emocjonalnego czy wzbudzonej motywacji. Rezultaty potwierdzają emocjonalny charakter wcześniejszych efektów. Zaletą tekstu jest mini meta-analiza zestawiająca rezultaty różnych porównań i pokazująca, że o ile w przypadku twarzy prezentujących mieszankę emocji pozytywnych i negatywnych (smutek – szczęście, gniew – szczęście) ogólny efekt płynności na ocenę zaufania był umiarkowany w sile (nie zaś wysoki, jak piszą autorzy – $d = 0,54$, 95% CI: 0,35-0,72), o tyle nie występował w ogóle przy porównaniu twarzy w których zmieszano gniew i smutek ($d = 0,07$, 95% CI: -0,18-0,31).

Tekst w *Cognition and Emotion* – podobnie jak wcześniejszy artykuł z *Emotion* – wg dra hab. Macieja Karwowskiego jest znakomicie napisanym raportem z dobrze zaplanowanego i zrealizowanego projektu badawczego. Zauważa on, że choć dwa pierwsze eksperymenty nie wnoszą nowych informacji w stosunku do tekstu z *Emotion*, to replikują kluczowe ustalenia i pozwalają przesunąć nacisk na alternatywne, hipotetycznie motywacyjne wyjaśnienie uzyskanych rezultatów – ostatecznie odrzucone. Zdaniem Recenzenta zaletą artykułu jest również metaanaliza i próba – zapewne wymuszona przez recenzentów – odniesienia się do mocy uzyskanych badań. Jednakże, dr hab. Maciej Karwowski zauważa, że analizy post hoc nie są przekonujące (powstały bowiem już po uzyskaniu istotnych efektów), jednak refleksja nad mocą badań oraz wielkością uzyskanego efektu zasługuje na uznanie.

Zdaniem dra hab. Macieja Karwowskiego, ostatnią zaletą tekstu w *Cognition and Emotion* jest bardzo wysoka świadomość metodologiczna i analityczna autorów – sięgają nie tylko po analizę wariancji w schemacie mieszanym, ale również po modelowanie wielopoziomowe, aby właściwie testować przewidywane efekty pośrednie.

Piąty artykuł w cyklu, opublikowany w *Cognitive, Affective and Behavioral Neuroscience* (Kamińska, Magnuski, Olszanowski, Gola, Brzezicki, & Winkielman, 2020) ma nieco odmienny charakter od poprzednich tekstów, jest bowiem studium neuropsychologicznym, w którym autorzy sprawdzają jak przebiega proces oceny twarzy różniących się „czystością” bądź „mieszką” wyrażanych emocji w warunkach skupiania się na kategoryzacji emocji lub płci. Ich rezultaty – choć wstępne, przeprowadzone na nielicznej próbie i wymagające replikacji – sugerują duże znaczenie względnie późnych procesów łączonych z amplitudą LPP i skłaniają do uznania, że wykrywanie niespójnych emocji ma charakter procesów góra-dół. Zdaniem Recenzenta podobnie jak poprzednie teksty, artykuł jest bardzo dobrze napisany, jednak subiektywnie oceniony wkład Habilitanta w jego przygotowanie (spójny z jego miejscem na liście autorów) to jedynie 20%. Nie budzi jednak wątpliwości Recenzenta włączenie tego tekstu do osiągnięcia. Tekst bardzo dobrze uzupełnia bowiem poprzednie ustalenia o bardziej dynamiczny i procesualny aspekt (podjęty też w badaniu 3. w *Emotion*). Dwa ostatnie teksty dotyczą przetwarzania twarzy, w obu też Habilitant jest pierwszym autorem. Artykuł *When the smile is not enough: The interactive role of smiling and facial characteristics in forming judgments about trustworthiness and dominance* (Olszanowski, Parzuchowski, & Szymków, 2019) opublikowany w *Rocznikach Psychologicznych*, rozszerza wcześniejsze badania, w których zmienną zależną było oceniane zaufanie do osoby, której twarz eksponowano (lub, rzadziej, jej atrakcyjność interpersonalna) o wymiary sprawczości-wspólnotowości. W badaniu 1. ($N = 33$, analiza mocy jedynie post-hoc), badani oceniali zaufanie i dominację osób, których twarze modyfikowano (morfowano) ze względu na intensywność elementów wskazujących na wysoką / niską dominację oraz wysokie / niskie zaufanie. Zdjęcia zaczerpnięto z wystandaryzowanej

bazy powstałej w wyniku badań zespołu Alexa Todorova. Dodatkowo, zdjęcia prezentowano w wariancie z uśmiechem lub bez uśmiechu. Uśmiech był przy tym operacjonalizowany jako element dynamiczny, który kształtuje oceny społeczne w rzeczywistych warunkach. Znaczenie uśmiechu okazało się być dość zgeneralizowane – twarze z uśmiechem były oceniane jako bardziej zasługujące na zaufanie, ale i należące do osób bardziej pewnych siebie. Jednocześnie jednak odnotowano efekty interakcyjne, wskazujące, że efekt uśmiechu dla odbioru twarzy na wymiarach zaufania i pewności siebie może być inny w zależności od obiektywnych właściwości twarzy. W przypadku twarzy, które zostały stworzone jako mające wskazywać na wysokie wzbudzone zaufanie, uśmiech bądź jego brak nie miał znaczenia dla oceny zaufania, choć wzmacniał przekonanie, że dana osoba jest pewna siebie. Jednak w przypadku twarzy, których obiektywne cechy nie komunikowały zaufania, uśmiech istotnie wzmacniał taką percepcję. W przypadku postrzeganej pewności siebie uśmiech wzmacniał ten efekt zarówno w przypadku twarzy obiektywnie dominujących (choć efekt był nieznaczny) i wyraźnie w przypadku twarzy mających komunikować dominatywność. Za szczególnie interesujący oraz pracochłonny trzeba uznać drugi z eksperymentów przedstawionych w tym samym artykule, gdzie autorzy prezentowali badanym morfowane twarze, które w jednym z warunków wykorzystywały wcześniej zrobione zdjęcia uczestników badania. Celem było więc sprawdzenie czy ludzie różnie reagują na twarze, które są bardziej lub mniej podobne do ich własnych, nawet jeśli podobieństwo to nie jest świadomie wykrywane. Pomiar zmiennych zależnych był identyczny (a więc zdaniem Recenzenta podobnie niedoskonały), jak w badaniu 1. Okazało się, że w przypadku twarzy na których obecny był uśmiech wysoki był poziom ocenianego zaufania i pewności siebie osoby – niezależnie czy twarze były czy też nie były podobne do twarzy osób badanych. Natomiast gdy uśmiech nie był obecny, twarze podobne były oceniane jako bardziej zasługujące na zaufanie (podobnego efektu nie wykryto w przypadku ocenianej dominacji w warunku neutralnym). Choć artykuł w *Rocznikach Psychologicznych* nie uwzględnia płynności przetwarzania, jest on interesującym wyjściem poza wcześniej prezentowane uwarunkowania oceny zaufania osób na podstawie ich twarzy. Zdaniem Recenzenta, zwłaszcza drugi z przedstawionych w tym artykule eksperymentów zwraca uwagę swoją pomysłowością. Problemy obu badań powielają te, wspomniane wcześniej przez dra hab. Macieja Karwowskiego – niewielkie próby, analizy mocy jedynie post-hoc i bardzo powierzchowny pomiar zmiennych zależnych.

Ostatni z tekstów włączonych do osiągnięcia habilitacyjnego doktora Michała Olszanowskiego, to brief report opublikowany w *Cognition and Emotion* pod tytułem *Mimicking and sharing emotions: a reexamination of the link between facial mimicry and emotional contagion* wraz z Moniką Wróbel i Ursulą Hess. Habilitant jest tu pierwszym i korespondencyjnym autorem. Artykuł ten skupia się na zjawisku zarażania emocjami, ale w zrealizowanym badaniu (N = 59) zawarto również ocenę oglądanych twarzy na wymiarach emocjonalnych. Testowana hipoteza zakładała, że mimikra emocji osoby oceniającej może mediuować relację między emocjami odczytywanymi na ocenianych twarzach a ich oceną. Zdaniem Recenzenta zaletą badania jest ponowne włączenie pomiarów psychofizjologicznych (pomiar mimikry emocji) po ekspozycji twarzy prezentujących różne emocje. W kolejnym kroku badani oceniali odczuwane własne emocje oraz dokonywali ocen widzianych twarzy na wymiarach wspólnotowości i sprawczości. Zauważa on, że elegancko zaprojektowane następstwo czasowe pomiarów: ekspozycja zdjęcia – pomiar mimikry – ocena własnych emocji – ocena społeczna daje pewne podstawy do testowania modelu mediacji postulowanego przez autorów, choć trzeba pamiętać, że następstwo pomiaru wspomnianych zjawisk nie musi oznaczać ani

faktycznego ich następstwa, ani – tym bardziej – ich przyczynowego wpływu na siebie. Fakt, że mimikrę zmierzono wcześniej, przed deklarowanymi własnymi emocjami, nie musi więc oznaczać, że mimikra je właśnie powodowała – a taka jest prezentowana logika wywodu. Niezależnie jednak od tej wątpliwości, badanie jest niewielkie, ale bardzo pomysłowo przeprowadzone i zrealizowane, postulowane efekty pośrednie istotne, a całość bardzo dobrze napisana.

KONKULUDUJĄC, dr hab. Maciej Karwowski stwierdza, że przedstawione w ramach osiągnięcia habilitacyjnego artykuły – zwłaszcza eksperymenty zaprezentowane w doniesieniach opublikowanych w *Emotion* oraz *Cognition and Emotion*, stanowią znaczny wkład w rozumienie przetwarzania twarzy oraz formułowania sądów społecznych, w szczególności zaś pokazują rolę płynności przetwarzania oraz zadania stojącego przed osobą badaną (wymóg skupienia się na kategoryzacji emocji). Choć badania te nie są wolne od ograniczeń, w wystarczającym stopniu spełniają wymogi ustawowe.

Dr hab. Maciej Stolarski – recenzent

Recenzent podkreślił, iż publikacje Habilitanta Według bazy Google Scholar w/w teksty były cytowane łącznie 68 razy (dane na dzień pisania recenzji), co stanowi wartość zadowalającą. Sumaryczny Impact Factor Osiągnięcia, obliczony przez Recenzenta w oparciu o aktualne współczynniki IF, wynosi 10,329 (dla zestawu współczynników IF z roku 2019). Od strony formalno-ilościowej dorobek Habilitanta prezentuje się co najmniej przyzwoicie. Oprócz publikacji na łamach *Emotion* nie znajdziemy tu co prawda prac publikowanych w czasopismach, które moglibyśmy zaliczyć do światowej czołówki w obszarze nauk społecznych (tzw. top-tier journals), tym niemniej zarówno *Cognition and Emotion* jak i *Cognitive, Affective and Behavioral Neuroscience*, to czasopisma o uznanej renomie międzynarodowej i charakteryzujące się wysokim rejection rate. Z kolei *Psychologia Społeczna* oraz *Roczniki Psychologiczne* należą do wiodących krajowych periodyków z obszaru nauk psychologicznych. Ostatnia z uwzględnionych w osiągnięciu prac – rozdział w monografii – ukazała się jako część wartościowego tomu, opublikowanego przez najważniejszego wydawcę naukowego na rynku polskim, jakim bez wątpienia jest PWN. Choć pod względem liczby składających się nań tekstów (7) Osiągnięcie Habilitanta nie wyróżnia się może in plus spośród znanych Recenzentowi dorobków habilitacyjnych, to jednocześnie jest to liczba, która należy uznać za wystarczającą, zwłaszcza, gdy weźmiemy pod uwagę jakość prowadzonych przez dr. Olszanowskiego badań oraz fakt, iż część spośród recenzowanych prac opisuje nie pojedyncze badania, a skrupulatnie zaprojektowane serie badań. Tym samym prace te poniekąd wpisują się w podejście określane mianem systematycznie modyfikowanych autoreplikacji, które pozwala na przeciwdziałanie tak szeroko ostatnio komentowanemu kryzysowi replikacyjnemu. Pewnym mankamentem zdaniem Recenzenta pozostaje procentowy udział Habilitanta w powstawaniu dzieł wchodzących w skład recenzowanego Osiągnięcia, w tym zwłaszcza prac publikowanych w 4 „najsilniejszych” czasopismach (*Emotion* i *CA&BN*). Średnia wartość owego udziału dla wszystkich prac uwzględnionych w dorobku głównym wyniósł ok. 46%, co utrudnia określenie na ile rola habilitanta w pracach badawczych, których ostatecznym efektem są artykuły składające się na Osiągnięcie, była rzeczywiście wiodąca. Z drugiej strony fakt, iż wszystkie te teksty powstały w ramach współpracy naukowej świadczy o tym, iż Habilitant jest otwarty na kooperację badawczą. Z kolei prace pierwszoautorskie (zwłaszcza w połączeniu z faktem

kierowania projektami badawczymi, o czym poniżej) świadczą o tym, iż potrafi on w skuteczny (i produktywny) sposób kierować zespołem; ta zaś umiejętność stanowi dobry prognostyk na dalszą pracę naukową, prowadzoną już w roli tzw. samodzielnego pracownika naukowego.

Pod względem merytorycznym prace składające się na Osiągnięcie w opinii Recenzenta zasługują na pozytywną ocenę. Autor w swoich dociekaniach badawczych porusza się na pograniczu psychologii emocji oraz poznania społecznego. Jego prace dotyczą głównie mechanizmów związanych z poznawczym i afektywnym przetwarzaniem cech fizycznych oraz ekspresji mimicznej twarzy w kontekście wpływu tych procesów na ocenę innych ludzi. Główne mechanizmy pośredniczące, uwzględnione w badaniach własnych Habilitanta, to 1) łatwość dekodowania znaczenia (określana zamiennie mianem płynności / fluencji) oraz 2) aktywizacja reprezentacji zmysłowych. Szczególnie interesujące wydają mi się analizy interakcji pomiędzy stałymi cechami twarzy oraz ekspresją mimiczną dla formułowanych ocen i sądów. Zdaniem dra hab. Macieja Stolarskiego Autor sprawnie porusza się w obszarze teorii oraz dotychczasowych badań, dotyczących rzeczono „pogranicza”. Za swoisty „wstęp teoretyczny” i punkt wyjścia do dociekań badawczych Habilitanta należy uznać rozdział napisany we współpracy z Piotrem Winkielmanem i Davidem Huberem (Winkielman, Huber i Olszanowski, 2011), w którym w przejrzysty sposób przedstawiony został aktualny stan wiedzy na temat płynności przetwarzania informacji afektywnej oraz jej wpływu na procesy ewaluatywne. Autorzy dają w nim świadectwo biegłości w poruszaniu się po opisywanym obszarze studiów, poczynawszy od historycznych prac Titchenera, przez klasyków studiów nad emocjami (Zajonc, Gigerenzer), a skończywszy na najważniejszych ustaleniach początku XXI wieku (DeVries, etc.). W pierwszym spośród artykułów empirycznych uwzględnionych w Osiągnięciu (Olszanowski i Winkielman, 2015), Habilitant dostarcza dowodów na rolę płynności przetwarzania ekspresji mimicznej dla formułowanych sądów dotyczących czytelności intencji osoby przedstawionej na zdjęciu oraz chęci jej poznania. Uzyskane wyniki wskazują na to, że w przypadku ekspresji przedstawiających mieszane emocje (radość i złość) dochodzi do obniżenia ocen w stosunku do zakładanego liniowego wzrostu wraz ze wzrostem pozytywności ekspresji (wzrastające nasilenie radości, malejące – złości). Dane wydają się potwierdzać przewidywany w postawionych hipotezach wpływ płynności przetwarzania na formułowane oceny i sądy. Sam tekst, opublikowany na łamach *Psychologii Społecznej*, został napisany w sposób przejrzysty i staranny. Zważywszy na istotność zaprezentowanych w nim stwierdzeń, zdaniem Recenzenta wielka szkoda, że nie został on opublikowany w języku angielskim – z pewnością zostałby wtedy dostrzeżony przez innych badaczy (wg Google Scholar artykuł nie był dotychczas cytowany). Wątek wpływu płynności przetwarzania na formułowane oceny został pogłębiony i rozwinięty w tekście opublikowanym na łamach czasopisma *Emotion* (Winkielman, Olszanowski i Gola, 2015), które śmiało można określić mianem Mekki badaczy emocji. Sam fakt posiadania w dorobku tekstu opublikowanego w tak prestiżowym czasopiśmie bez wątplenia zasługuje na docenienie, zaś liczba cytowań (Scholar: 32 cytowania) świadczy o tym, iż praca została dostrzeżona przez badaczy tej tematyki (a cytuje go m.in. N. Schwartz). Autorzy, w serii czterech badań, dokonali w nim replikacji wyników opublikowanych we wspomnianym powyżej tekście, poszerzając spektrum analiz o inne wymiary, które mogą generować wrażenie niespójności (np. płęć – w przypadku twarzy androgynicznych), zaś obok deklarowanych ocen społecznych, mierzono również ukryte reakcje afektywne (elektromiografia twarzy). Uzyskane wyniki wydają się potwierdzać tezę głoszącą, że wpływ charakterystyk mimicznych twarzy na

formułowane sądy zależy do płynności przetwarzania, zaś płynność przetwarzania zależy od specyfiki zadania. Reasumując, artykuł ten wydaje się jedną z najistotniejszych prac w dorobku Habilitanta, po pierwsze ze względu na wielowymiarowość i głębokość przeprowadzonych analiz, po drugie – z racji replikowalności uzyskanych rezultatów; wreszcie – z powodu prestiżu i znaczenia czasopisma *Emotion*. Za jedyny mankament Recenzent uznaje fakt, iż Habilitant nie jest pierwszym autorem tego tekstu, jednakże wkład na poziomie 40%, w połączeniu z wielością i różnorodnością działań dr. Olszanowskiego w pracach nad artykułem, stanowi świadectwo jego znaczącego udziału w pracach badawczych. W drugiej serii badań, opisanej w całości w artykule opublikowanym na łamach *Cognition and Emotion* (Olszanowski, Kaminska i Winkielman, 2018), Autorzy dokonują rozróżnienia między niespójnością na poziomie afektywnym (widocznej w przypadku diady radość – smutek) oraz motywacyjnym (oberwowalnej w diadzie smutek – złość). Wyniki czterech opisanych w tekście eksperymentów wskazują na to, iż płynność ma znaczenie dla 6 ocen społecznych wtedy, gdy dotyczy wymiaru walencji, nie zaś wtedy gdy odnosi się do poziomu motywacyjnego. Niezwykle interesującą zdaniem Recenzenta kontynuację tychże badań, stanowi badanie przeprowadzone z wykorzystaniem metody potencjałów wywołanych (ERP), opublikowane w renomowanym *Cognitive, Affective, & Behavioral Neuroscience* (Kamińska, Magnuski, Olszanowski i in., 2020). W pracy tej autorzy dostarczyli dowodów empirycznych na istotną rolę procesów typu góra-dół w przetwarzaniu niejednoznacznych ekspresji emocjonalnych. Uzyskane wyniki pozwalają na lepsze zrozumienie wzajemnych powiązań pomiędzy percepcją cech twarzy, wysiłkiem związanym z przetwarzaniem informacji mimicznej oraz procesami kategoryzacji i formułowaniem sądów społecznych. Z kolei wyniki uzyskane w trzecim eksperymencie opisanym w czasopiśmie *Emotion*, wykorzystującym metodę elektromiografii, stały się dla Habilitanta punktem wyjścia do postawienia pytania o pośredniczącą rolę naśladownictwa mimiki dla zjawiska zarażania się emocjami. W badaniu opublikowanym na łamach *Cognition and Emotion* (Olszanowski, Wróbel i Hess, 2020) autorzy wykazali, iż naśladowanie może stanowić jeden z mediatorów wpływu ekspresji mimicznej osoby ocenianej na sądy społeczne formułowane przez oceniającego. Ostatni z tekstów przedłożonych do oceny w ramach Osiągnięcia, opublikowany w *Rocznikach Psychologicznych* (Olszanowski, Parzuchowski i Szymków, 2019), opisuje dwa badania, w których autorzy wykazali interakcję pomiędzy cechami fizycznymi twarzy (elementy stałe) a ekspresją mimiczną (elementy zmienne) dla formułowanych przez obserwatora podstawowych ocen społecznych. Szczególnie interesującym zdaniem Recenzenta elementem opisywanych badań było manipulowanie podobieństwem osoby ocenianej do oceniającej. Reasumując, dr hab. Maciej Stolarski podkreśla, iż teksty przedłożone do oceny stanowią zbiór spójny tematycznie i w sposób istotny zwiększający obecną wiedzę na temat wpływu zjawisk związanych ze specyfiką jakościowego przetwarzania treści informacji mimicznej dla reakcji afektywnej oraz formułowanych sądów społecznych. Autor sprawnie porusza się w badanej przez siebie tematyce, a jego prace stanowią świadectwo przenikliwości i umiejętności pogłębionej analizy badanych zjawisk. Na docenienie zasługuje również to, że praktycznie wszystkie przeprowadzone przez Habilitanta badania miały charakter eksperymentalny. Dodatkowym atutem jest bez wątpienia uzupełnienie wskaźników deklaracyjnych (formułowane oceny i sądy społeczne) wskaźnikami obiektywnymi (ERP/EEG, elektromiografia). Całość osiągnięcia w opinii Recenzenta wskazuje na dojrzałość naukową Autora oraz gotowość do samodzielnej pracy badawczej.

Jednakże zdaniem dra hab. Macieja Stolarskiego pomimo niekwestionowanego znaczenia

materiału empirycznego zgromadzonego przez dr. Olszanowskiego, ocena jego teoretycznego wkładu do nauki wydaje się trudna, gdyż wkład ten nie został nigdzie (może poza autoreferatem) przedstawiony w sposób kompleksowy. Ma tu na myśli spójny model teoretyczny: artykuł podsumowujący dociekania badawcze Habilitanta i zestawiający je z istniejącym w tej dziedzinie state of art, stanowiłby dobrze uzupełnienie przedłożonego do recenzji dorobku. Recenzent zauważa, że z pewnością wielu recenzentów mogłoby zwrócić w tym miejscu uwagę na brak autorskiego modelu teoretycznego; jednakże, zważywszy na znaczną liczbę już istniejących w obszarze studiów z pogranicza afektu i poznania koncepcji (wśród których zresztą Habilitant porusza się w sposób biegły i kompetentny), zadanie to byłoby pewnie niełatwe, zaś próba zrobienia tego „na siłę” mogłaby zaowocować jedynie dołożeniem kolejnej cegiełki do tak powszechnego we współczesnej psychologii mnożenia bytów ponad miarę.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Maciej Stolarski uważa, iż pomimo pewnych wątpliwości związanych z teoretycznym znaczeniem i koncepcyjną konkluzywnością prac składających się na Osiągnięcie, wskazuje ono na znaczny wpływ Habilitanta w rozwój dyscypliny naukowej.

Dr hab. Piotr Szarota

Recenzent podaje, że prace składające się na cykl zatytułowany *Analiza mechanizmów pośredniczących i moderujących zależności pomiędzy obserwacją ekspresji mimicznej a dokonywaniem sądów i ocen społecznych* ukazywały się w latach 2011-2020. Zdaniem dra hab. Piotra Szaroty, ważniejsze wydają się tutaj cztery prace z późniejszego okresu (lata 2018-2020), w których Habilitant jest (z jednym tylko wyjątkiem) pierwszym autorem. Cztery ze składających się na cykl artykułów ukazywały się w wysoko punktowanych czasopismach zagranicznych cieszących się bardzo dużą renomą, na przykład *Emotion* (5-letni IF=4,40) i *Cognition and Emotion* (5-letni IF=2,84). Dr hab. Piotr Szarota zwrócił uwagę, że pośród współautorów tych publikacji znaleźli się autorzy tak znani i cenieni w środowisku jak Ursula Hess, czy Piotr Winkielman. Składające się na osiągnięcie naukowe prace lokują się w nurcie psychologii poznania społecznego i psychologii emocji. W swoich pracach Dr Olszanowski zajmuje się przede wszystkim mechanizmami związanymi z poznawczym i emocjonalnym przetwarzaniem informacji związanych z mimiką i fizycznymi cechami twarzy mającymi wpływ na to, jak oceniają nas inni. Tym, co zdaje się interesować Habilitanta najbardziej są zdaniem Recenzenta mechanizmy związane z wpływem afektu wywołanego łatwością z jaką wyrazy mimiczne są dekodowane i przetwarzane w procesach spostrzegania i kategoryzowania. Analizuje on także rolę, jaką pełnić może mimiczne sprzężenie zwrotne, które pojawia się w trakcie naśladowania emocji (tzw. emocjonalnej mimikry). Dr hab. Piotr Szarota zauważa, że przedstawione badania mają już w psychologii długą tradycję, jednak jako recenzent nie ma wątpliwości, że zaprezentowane prace stanowią cenny i oryginalny wkład w rozwój wiedzy psychologicznej i pozwalają na lepsze zrozumienie dynamiki procesów społecznych. Zdaniem Recenzenta uzupełniają one istotną lukę w wiedzy dotyczącej mechanizmów pośredniczących w wydawaniu sądów społecznych na podstawie wyglądu i mimiki twarzy. Dodaje, że najciekawsze z uzyskanych wyników są niezgodne z potoczną intuicją i pokazują efekty dość paradoksalne. Okazuje się na przykład, że w pewnych warunkach parametry związane z jakością przetwarzania bodźca o jednoznacznie negatywnej treści (jak twarz z wyrazem złości) mogą sprawiać, że oceny będą relatywnie

bardziej pozytywne. Recenzent zauważa także warsztatową sprawność Habilitanta. Badania przygotowane zostały precyzyjnie i wykonane w sposób wręcz modelowy. Uznanie budzi również troska o dobór różnorodnych metod badawczych. Istotnym dopełnieniem, znacznie wzbogacającym wartość całego projektu, jest wykorzystanie pomiaru psychofizjologicznego. Dzięki pomiarowi EEG możliwe stało się wyjście poza werbalne deklaracje składane przez osoby badane i obserwowanie procesów na poziomie neurofizjologicznym. Badania te pozwalają zrozumieć jak złożony i wielopoziomowy jest z reguły proces przetwarzania informacji społecznych.

Jednakże Recenzent sugeruje, że na przyszłość warto byłoby w tego rodzaju projektach obok materiału fotograficznego wykorzystać również dynamiczny materiał bodźcowy w postaci krótkich filmów wideo, gdyż dynamiczne reprezentacje mimiki są znacząco lepiej rozpoznawane przez badanych niż statyczne (np. Orłowska et al., 2018). Recenzent zauważa także, że ciekawe efekty dałoby też wykorzystanie obok morfów rzeczywistych wyrazów mimicznych o ambiwalentnym charakterze. Takie możliwości daje na przykład baza stworzona przez Jareda Martina (Martin et al., 2018). Wykorzystanie materiału filmowego mogłoby wpłynąć na zwiększenie trafności ekologicznej badań.

Na koniec dr hab. Piotr Szarota podzielił się refleksją dotyczącą całkowitej akulturowości przedstawionych badań. Recenzent zdaje sobie sprawę z tego, że nie było to przedmiotem zainteresowania Habilitanta, zabrakło mu jednak elementarnej choćby refleksji na temat możliwego wpływu kultury na sposób przetwarzania bodźców społecznych. Zwłaszcza, że istnieje już spory materiał empiryczny, dotyczący kulturowej specyfiki uśmiechu w różnych kontekstach kulturowych (m.in. Hess, Baupré & Cheung, 2002; Niedenthal, Rychłowska, & Szarota, 2013; Rychłowska et al., 2015; Szarota, 2006). Są również badania przekrojowe z wykorzystaniem materiału fotograficznego, które świadczą o tym, że nawet szczyry uśmiech Duchenne'a nie zawsze wiąże się z bardziej pozytywnymi ocenami społecznymi. Jak wskazują autorzy badania obejmującego 44 krajów (Kryś et al., 2016) w kulturach plasujących się nisko na wymiarze unikania niepewności (jak Japonia, czy Korea) osoby oceniane są jako mniej inteligentne, gdy uśmiechają się na zdjęciach niż wtedy, gdy mają neutralny wyraz twarzy. Z kolei w krajach o wysokim wskaźniku korupcji instytucjonalnej (jak np. Indie) uśmiech może wpłynąć ujemnie na ocenę uczciwości uśmiechającej się osoby. Wygląda więc na to, że kultura wpływać może zarówno na oceny uśmiechu na wymiarze wspólnotowości, jak i sprawczości! Są to bardzo intrygujące wyniki, choć oczywiście temat ten wymaga dalszych badań. Nie wyklucza jednak, że Dr Olszanowski zdecyduje się podjąć ten wątek badawczy w niedalekiej przyszłości.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Piotr Szarota stwierdza, iż w ocenie całego cyklu artykułów, mimo pewnego niedosytu związanego z akulturowością podejmowanych badań osiągnięcie dra M. Olszanowskiego wnosi znaczny wkład do dziedziny psychologii poznania społecznego i psychologii emocji.

POZOSTALI CZŁONKOWIE KOMISJI HABILITACYJNEJ

Dr hab. Kamila Jankowiak - Siuda - członkini

Dr hab. Kamila Jankowiak- Siuda zgodziła się z przedmówcami w ogólnej pozytywnej ocenie osiągnięcia naukowego, podzieliła także uwagi krytyczne.

Podkreśliła, że w dorobku naukowym dr M. Olszanowskiego pojawiły się osoby znaczące z obszaru neuronauki – Prof. Aneta Brzezicka, z obszaru neuroscience - Prof. Ursula Hess czy Prof. Monika Wróbel. Wg dr hab. Kamili Jankowiak-Siudy, obecność tych osób świadczy o dużej otwartości i gotowości Habilitanta do współpracy na różnych polach nauki. Ten element dr hab. Kamila Jankowiak-Siuda oceniła bardzo wysoko.

KONKLUDUJĄC, całość osiągnięcia oceniła pozytywnie, podkreślając, iż uzyskane wyniki stanowią znaczący wkład w rozwój nauki w dziedzinie poznania społecznego.

Dr hab. Krystyna Rymarczyk – sekretarz

Dr hab. Krystyna Rymarczyk dokonała pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego dra M. Olszanowskiego. Podobnie jak przedmówcy podkreśla spójność badań dra M. Olszanowskiego, a także zróżnicowany warsztat badawczy, w którym Habilitant rozpoczyna od badań stricte behawioralnych, a następnie włącza badania EMG oraz EEG, co wg niej stanowi to ogromny plus, bowiem pozwala na analizę zagadnień percepcji twarzy w szerszym kontakcie. Dr hab. Krystyna Rymarczyk zwróciła uwagę, że dr M. Olszanowski jest autorem bazy ekspresji emocjonalnych i podobnie jak inni członkowie komisji była zaskoczona, że praca nie została włączona do osiągnięcia naukowego. Dodała, że włączenie innych niż te, które badał dr M. Olszanowski par emocji również pozwoliłoby pogłębić wiedzę na temat percepcji emocji i ich wpływu na sądy i oceny.

KONKLUDUJĄC, wyraziła opinię, że jest to osiągnięcie znaczące, warte by przyznać Panu Doktorowi status samodzielnego pracownika.

prof. dr hab. Mariola Bidzan – przewodnicząca

Prof. Mariola Bidzan zabrała głos jako ostatnia w tej części posiedzenia komisji, zgodziła się z przedmówcami, jeśli chodzi o spójność dorobku, konsekwentne opieranie się na jednej teorii, co dało Habilitantowi podstawę do następnego kroku w badaniach, skupianie się na dobrze określonych zagadnieniach i eksplorowanie ich, dostarczanie nowej wiedzy w tym obszarze psychologii. Zwróciła także uwagę na to, że artykuły wchodzące w skład osiągnięcia naukowego są dobrze cytowane, pomimo że niektóre z nich są stosunkowo nowe. Podkreśliła, że pomimo niewielkich niedociągnięć, choćby związanych z teorią, te aspekty o których wspomniała oraz zauważalny progres w kolejnych artykułach są ważne i rokują pomyślnie na przyszłość.

KONKLUDUJĄC, stwierdziła, że osiągnięcie naukowe dra Michała Olszanowskiego wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny psychologia, a co za tym idzie spełnia kryteria do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie psychologia, w szczególności psychologii poznania społecznego, a także psychologii emocji.

KONKLUZJA KOMISJI:

Wszyscy czterej recenzenci w swoich napisanych wcześniej opiniach oraz pozostali uczestnicy posiedzenia Komisji pozytywnie ocenili osiągnięcia naukowe habilitanta, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy.

OCENA POZOSTAŁEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Habilitant realizował swoją aktywność naukową na kilku uczelniach:

1. Staże naukowe: Universität Bielefeld University of California, San Diego (11.2014, 02.2018) Humboldt-Universität zu Berlin (09.2018, 09.2019) Universiteit van Amsterdam Kyoto University (02.2019)
2. od 2006 roku do chwili obecnej jest zatrudniony na Wydziale Psychologii Uniwersytetu SWPS

W uczelni, gdzie pracuje (U SWPS) jak i z tymi, z którymi dr Olszanowski współpracował, prowadził intensywną działalność naukową, co znalazło odzwierciedlenie w licznych publikacjach. Spełnia to wymagania art. 219 ust. 1 pkt 3 Ustawy.

Poza wymienionym wyżej osiągnięciem naukowym, na dorobek towarzyszący habilitanta składają się:

- Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal of Citation Report (JCR) – Lista Filadelfijska lub lista European Reference Index for the Humanities (ERIH): 5
- Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w monografiach, czasopismach międzynarodowych lub krajowych, innych niż znajdujące się w bazie Journal of Citation Report (JCR) – Lista Filadelfijska lub lista European Reference Index for the Humanities (ERIH): 7
- Redaktor 1 numeru specjalnego czasopisma
- Habilitant wystąpił z referatami na 22 międzynarodowych konferencjach naukowych, 4 krajowych
- Habilitant był współorganizatorem 4 sympozjum naukowych
- Zrealizował 1 projekt NCN (jako kierownik projektu). Obecnie jest kierownikiem kolejnego projektu;
- Uczestniczył w 2 projektach (NCN i MNiSW/KBN) jako główny wykonawca
- 7-krotnie realizował jako kierownik badania w ramach grantów U SWPS
- Bierze udział w pracach 2 towarzystw naukowych
- Recenzuje artykuły dla czasopism z bazy JCR [Psychophysiology (4) Cognition & Emotion (3) Journal of Cognitive Psychology (2) Perception (2) Frontiers in Psychology (2) ACM Computing Surveys (1) Journal of Experimental Social Psychology (1) Scientific Reports (1) Communication Research Reports (1) Australian Journal of Psychology (1) IEEE Transactions on Affective Computing (1) Psychological Reports (1) SAGE Open (1)] oraz dla polskich czasopism [Studia Psychologiczne (3) Polish Psychological Bulletin (1) Roczniki Psychologiczne/Annals of Psychology (1)]
- Uczestniczy w zespołach oceniających wnioski o finansowanie badań (2019 - Narodowe Centrum Nauki, Członek Zespołu Ekspertów w ramach konkursów PRELUDIUM 16 i SONATA 14 2018 - Narodowe Centrum Nauki, Członek Zespołu Ekspertów w ramach konkursu PRELUDIUM 14 2017 - Narodowe Centrum Nauki, Członek Zespołu Ekspertów w ramach konkursu PRELUDIUM 13)

□ Wskaźniki naukometryczne:

1. Współczynnik Impact Factor (IF)

Sumaryczny IF dla wszystkich publikacji = 20,27

2. Liczba cytowań

Suma cytowań (bez autocytowań) = 106 (Scopus); 220 (Google Scholar)

3. Index Hirscha

h-index wg Web of Science =4

h-index wg Scopus: 4

h-index wg Google Scholar: 6

W świetle stosowanych współcześnie wskaźników naukometrycznych **oddziaływanie prac**, których Habilitant jest autorem lub współautorem na środowisko naukowe w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie psychologia **jest duże**.

* * *

Opinie wszystkich czterech recenzentów na temat wartości naukowej opublikowanego dorobku habilitanta są pozytywne.

OCENY RECENZENTÓW

dr hab. Kamil Imbir

Recenzent zwrócił uwagę zarówno na jakość dorobku jak i zdolność Habilitanta do tworzenia zespołów, nawiązywania współpracy, które już zaowocowały interesującymi pomysłami badawczymi. Zauważył także, że właśnie praca z wykorzystaniem EEG, którą ocenił bardzo wysoko, jest wynikiem takiej współpracy.

KONKLUDUJĄC, bardzo wysoko ocenił dorobek towarzyszący dr. M. Olszanowskiego.

Dr hab. Maciej Karwowski

Recenzent na podstawie przedstawionego zestawienia jednoznacznie pozytywnie ocenia dorobek towarzyszący dr. M. Olszanowskiego. Zaznaczył, że dorobek Habilitanta jest dobry, badania są opublikowane w dobrych czasopismach, tym samym wymagane kryteria zostały spełnione. Jednakże w jego ocenie dorobek ten nie wzbudza jednak wyjątkowego zachwytu. Zauważył także, że mimo niskiej liczby cytowań, dr M. Olszanowski jest zapraszany do wykonywania recenzji w renomowanych czasopismach, co wskazuje na jego pozycję naukową w danej dziedzinie. Podkreślił także uzyskanie przez Habilitanta finansowania badań ze środków NCN, co jak zauważa, przy obecnej liczbie składanych wniosków wcale nie jest łatwe i zasługuje na podkreślenie. Następnie

Recenzent podkreślił znaczenie opublikowania bazy ekspresji emocjonalnych i zgodził się z przedmówcami odnośnie wzrostowej tendencji liczba cytowani prac Habilitanta.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Maciej Karwowski pozytywnie ocenia działalność naukową Habilitanta.

Dr hab. Maciej Stolarski

Recenzent zgodził się z przedmówcami odnośnie pozytywnej oceny dorobku towarzyszącego, a następnie podkreślił dużą, jego zdaniem, liczbę wystąpień konferencyjnych Habilitanta. Zauważył, że część staży naukowych dr. Olszanowski odbył jeszcze przed doktoratem, ale jednocześnie podkreślił, że pięć z nich miało miejsce już po uzyskaniu stopnia doktora. Zwrócił także uwagę na aktywność Habilitanta w roli recenzenta, w takich czasopismach jak *Psychophysiology*; *Cognition & Emotion*; *Journal of Experimntal Social Psychology*; *Perception* czy *Scientific Reports*) oraz dodał, że Habilitant był też członkiem zespołów eksperckich NCN w konkursach Narodowego Centrum Nauki. Odnośnie publikacji dodatkowych jako szczególnie ważną wskazał pracę dotyczącą lokalizacji źródła dźwięku, opublikowaną w prestiżowym czasopiśmie *European Journal of Social Psychology*. Przychylił się do opinii innych członków komisji odnośnie liczby cytowań i wyraził zdanie, że zapewne w najbliższym czasie liczba ta będzie wzrastać.

KONKLUDUJĄC, stwierdził, że dr Olszanowski zaznaczył swoją obecność w świecie naukowym, a jego badania są ważne i interesujące. Stąd pozytywnie ocenia dorobek towarzyszący Habilitanta.

Dr hab. Piotr Szarota

Recenzent pozytywnie ocenił dorobek naukowy Habilitanta. Uznał, że ilościowo dorobek naukowy dra M. Olszanowskiego jest wystarczający. Jednocześnie zwrócił uwagę na stosunkowo małą liczbę cytowań prac Habilitanta, chociaż uznał, że jest ona zadawalająca i nie odbiega od polskich warunków. Jednocześnie podkreślił, że takie parametry jak indeks Hirscha oraz liczba cytowań narastają wraz z czasem opublikowana artykułu. Pozytywnie ocenił artykuł poświęcony bazie ekspresji emocjonalnych, docenił wkład pracy Habilitanta oraz potrzebę tworzenia takich narzędzi. W kwestii dydaktyki i wypromowanych magistrantów, dr hab. Piotr Szarota podkreślił, że Habilitant także spełniał wyznaczone kryteria. Odnośnie projektów badawczych Recenzent zwrócił uwagę, że dr M. Olszanowski kierował tylko jednym projektem badawczym pozyskanym z Narodowego Centrum Nauki, przy czym stwierdził, że jednocześnie Habilitant pozyskał szereg grantów z uczelni, co wskazuje na jego dużą aktywność badawczą.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Piotr Szarota dokonał jednoznacznej pozytywnej oceny dorobku towarzyszącego dra Michała Olszanowskiego.

POZOSTALI CZŁONKOWIE KOMISJI HABILITACYJNEJ

Dr hab. Kamila Jankowiak Siuda – członkini

Dr hab. Kamila Jankowiak Siuda zgodziła się z pozytywną oceną osiągnięć naukowych Habilitanta. Poinformowała komisję, że dr Olszanowski właśnie otrzymał grant OPUS Narodowego Centrum Nauki. Podkreśliła, że jego badania dotyczą zarówno mimikry, psychologii poznawczej jak i pamięci tunelowej, a prezentowane artykuły nie odnoszą się tylko do pojedynczych eksperymentów. Zauważyła także, że Habilitant jest bardzo aktywny w kwestii nawiązywania współpracy międzynarodowych, podkreśliła liczbę jego staży zagranicznych oraz wizytacji w znaczących placówkach naukowych. Zwróciła także uwagę na aktywność naukową dra Olszanowskiego, chęć dzielenia się swoimi wynikami z innymi badaczami, co obrazuje duża liczba wygłoszonych przez niego referatów. Prof. podkreśliła także znaczący dorobek dydaktyczny Habilitanta.

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała za znaczący.

Dr hab. Krystyna Rymarczyk – sekretarz

Dr hab. Krystyna Rymarczyk również pozytywnie oceniła działalność naukową dra M. Olszanowskiego. Odnośnie komentowanej wcześniej liczby cytowań, odniosła się do własnych doświadczeń i stwierdziła, że zapewne liczba cytowań Habilitanta prac będzie sukcesywnie rosła już po habilitacji. Nawiązała do wypowiedzi Prof. M. Bidzan o konieczności cytowań polskich badaczy i zwróciła uwagę, że chociaż sama zajmuje się mimikrą, to nie znalazła w artykułach dr. M. Olszanowskiego, cytowania żadnej ze swoich prac, które prowadziła wspólnie z Prof. K. Jankowiak-Siudą. Następnie pozytywnie oceniła aktywność Habilitanta zarówno w kontekście wystąpień konferencyjnych jak i wyjazdów zagranicznych. Podkreśliła także umiejętność współpracy z naukowcami z różnych obszarów badawczych.

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała za bardzo dobry.

Prof. dr hab. Mariola Bidzan – przewodnicząca

Prof. Mariola Bidzan podkreśliła także nie tylko dużą spójność podejmowanych tematów badawczych Habilitanta, ale także umiejętność zarówno pracy samodzielnej jak i w zespołach.

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała za bardzo dobry.

KONKLUZJA KOMISJI:

Habilitant wykazał się istotną aktywnością naukową realizowaną we współpracy z ośrodkami zagranicznymi. Jego publikacje i wystąpienia konferencyjne stanowią istotny wkład w rozwój psychologii jako dyscypliny naukowej

Działalność organizacyjna i dydaktyczna

Chociaż w świetle *Ustawy* działalność dydaktyczna, ekspercka, popularyzatorska i organizacyjna nie stanowią warunku otrzymania stopnia doktora habilitowanego, Komisja stoi na stanowisku, że elementy te powinny być brane pod uwagę przy całościowej ocenie kandydata ubiegającego się o status samodzielnego pracownika naukowego. Komisja przedyskutowała więc te aspekty działalności dra Michała Olszanowskiego i zaznajomiła się z opiniami wyrażonymi pisemnie przez Recenzentki. Komisja zgodnie oceniła te obszary funkcjonowania Habilitanta wysoko, podkreślając szczególnie jego bogate doświadczenie dydaktyczne, sporządzanie recenzji dla czasopism naukowych (międzynarodowych) oraz dla NCN, aktywność w organizacjach naukowych oraz działania ukierunkowane na budowanie współpracy naukowej z innymi ośrodkami.

KONKLUZJA

Prof. dr hab. Kamil Imbir:

Uznaję, że **dorobek naukowy Pana dra Michała Olszanowskiego zgłoszony do osiągnięcia naukowego oraz pozostały dorobek naukowy, a także działalność dydaktyczna i organizacyjna, spełniają warunki określone w art. 219 ust.1 pkt2. Ustawy z dnia 20.07. 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. W pełni opieram wniosek doktora Michała Olszanowskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia i wnioskuję o dopuszczenie go do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.**

Dr hab. Maciej Karwowski:

Na podstawie dokonanej oceny stwierdzam, że **osiągnięcia naukowe doktora Michała Olszanowskiego, w szczególności zaś prace wskazane jako wchodzące w skład osiągnięcia w przewodzie habilitacyjnym, odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Wnioskuję zatem o nadanie doktorowi Michałowi Olszanowskiemu stopnia doktora habilitowanego w zakresie psychologii.**

Dr hab. Maciej Stolarski:

Uwzględniając kryteria zawarte w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w odniesieniu do obszaru nauk społecznych, moja ocena zarówno samego osiągnięcia naukowego, jak i aktywności naukowo-badawczej i dydaktycznej habilitanta jest pozytywna. Na podstawie dokumentacji przedłożonej mi przez Wydział Psychologii Uniwersytetu Humanistycznospołecznego SWPS stwierdzam, że **zostały spełnione kryteria określone w artykule 16. Ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym z dn. 14 marca 2003 roku (Dz. U. 2016 r. poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016**

r. poz. 1311) i popieram wnioszek o dopuszczenie Habilitanta do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Dr hab. Piotr Szarota:

W powyższej recenzji starałem się pokazać przede wszystkim walory dorobku dr. Michała Olszanowskiego. **Wskazane przez Habilitanta osiągnięcie naukowe oceniam pozytywnie. Pozostałe prace opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora stanowią jego atrakcyjne dopełnienie.** W konkluzji stwierdzam więc, że **dorobek Dr. Michała Olszanowskiego uzyskany po otrzymaniu stopnia naukowego doktora spełnia kryteria określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce i stanowi znaczny wkład Habilitanta w rozwój psychologii.** Pozytywnie oceniam także aktywność naukowo-badawczą i organizacyjną Habilitanta. Wnioskuje zatem o dopuszczenie Dr. Michała Olszanowskiego do dalszych kroków postępowania habilitacyjnego.

Pozostali członkowie Komisji:

Dr hab. Kamila Jankowiak Siuda, dr hab. Krystyna Rymarczyk oraz prof. dr hab. Mariola Bidzan stwierdziły, że **zarówno dorobek naukowy zgłoszony jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę sformułowania wniosku o stopień doktora habilitowanego, jak i pozostałe osiągnięcia naukowe stanowią znaczny wkład w rozwój wiedzy psychologicznej.** Osiągnięcie naukowe dra Michała Olszanowskiego oraz całokształt jego dorobku naukowego spełniają wymagania ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

KONKLUZJA

Członkowie Komisji stwierdzają, iż **osiągnięcie naukowe dra Michała Olszanowskiego wnosi znaczny wkład do dyscypliny psychologia, podobnie całokształt jego dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego spełniają wymagania ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.**

Prof. dr hab. Mariola Bidzan – Przewodnicząca

Treść Uchwały została zaaprobowana przez wszystkich członków Komisji habilitacyjnej.